

دکتر رابرت ای. پترسون، رستگاری، جلسه ۱۹، حفظ و استقامت، بخش ۳، فرمول‌بندی‌های سیستماتیک تضمین،

رابرت پترسون و تد هیلدبرانت © ۲۰۲۴

این دکتر رابرت پترسون در حال تدریس در مورد نجات است. این جلسه ۱۹، حفظ و استقامت، بخش ۳ فرمول‌بندی‌های سیستماتیک، تضمین است.

ما به سخنرانی‌های خود در مورد دکترین نجات ادامه می‌دهیم.

ما مبحث «حفظ» را مطالعه کرده‌ایم، اینکه چگونه خدا قوم خود را نجات می‌دهد. ما بخش‌هایی در مورد تثلیث، تثلیث که برای رسیدن به این هدف عمل می‌کند، ویژگی‌های خدا که ما را نجات می‌دهد، و کار مسیح «جنبه‌های مختلف آن، که به همین ترتیب ما را نجات می‌دهد، را دیدیم. ما در حال مطالعه‌ی «استقامت هستیم، و این باید یک حقیقت مکمل باشد، زیرا آموزه‌های کتاب مقدس منسجم است، اگرچه چگونگی انسجام آنها به طور مستقیم آشکار نیست.

اما کتاب مقدس همچنین تعلیم می‌دهد که قوم خدا باید در ایمان، عشق و اکنون تقدس پایدار بمانند. مؤمنان باید به دنبال تقدس باشند. مسیحیان اگر می‌خواهند سرانجام نجات یابند، باید در تقدس پایدار بمانند.

رستگاری از طریق ایمان است، نه با دنبال کردن تقدس. اما ایمان نجات‌بخش واقعی عمل می‌کند و اعمال نیک به بار می‌آورد. نقل قول، زیرا در مسیح عیسی، غلاطیان ۵، ۶، نه ختنه شدن و نه نامختونی هیچ کاری انجام نمی‌دهد.

آنچه مهم است ایمانی است که از طریق عشق عمل می‌کند، غلاطیان ۵ و ۶. ما این حقیقت را در چهار بخش خواهیم دید. اول، در مشهورترین متون ایمان و عمل پولس، افسسیان ۲: ۸ تا ۱۰، زیرا شما به فیض از طریق ایمان نجات یافته‌اید، و این نجات از خودتان نیست. این هدیه خداست، نه از اعمال، تا هیچ کس نتواند به خود ببالد.

زیرا ما ساخته‌ی دست او هستیم که در مسیح عیسی برای کارهای نیکو آفریده شده‌ایم، کارهایی که خدا از پیش برای ما مهیا کرد تا در آنها گام برداریم و آنها را به جا آوریم، افسسیان ۲: ۸ تا ۱۰. رستگاری از طریق فیض و ایمان است و از ابتدا تا انتها هدیه‌ی خداست. عادل‌شمردگی از اعمال نیست، زیرا اگر چنین بود نجات‌یافتگان دلیلی برای فخر کردن می‌داشتند، اما چنین نیست.

با نقل قول از رومیان ۳: ۲۷-۲۸، پس فخر فروشی کجا؟ منتفی است. به چه نوع شریعتی منتفی است؟ به یکی از اعمال؟ نه، برعکس، به یک شریعت، به یک اصل ایمان. زیرا نتیجه می‌گیریم که شخص جدا از اعمال شریعت، به وسیله ایمان عادل شمرده می‌شود، رومیان ۳: ۲۷-۲۸.

پس آیا رستگاری هیچ ربطی به اعمال ندارد؟ رستگاری مبتنی بر اعمال نیست، بلکه رستگاری واقعی در اعمال نیک حاصل می‌شود. افسسیان ۲: ۱۰، زیرا ما ساخته‌ی دست او هستیم که در مسیح عیسی برای کارهای نیک آفریده شده‌ایم، کارهایی که خدا از قبل برای ما مهیا کرده است تا آنها را انجام دهیم. ایمانداران از قبل بخشی از خلقت جدید خدا هستند.

این کلمه از قبل خلق شده است تا ما بتوانیم در آن قدم برداریم. نمی‌گویند که کلمه را از نو خلق کرده است، اما معنای کلمه خلق شده در متن افسسیان ۱۰ دقیقاً از نو خلق شده است. این درباره خلقت جدید خدا صحبت می‌کند، که مانند هر مضمون اصلی آخرالزمانی، از قبل وجود داشته و هنوز وجود ندارد.

ما هنوز آسمان‌ها و زمین جدید را نمی‌بینیم، اما ما از قبل به تصویر خدا، به تصویر واقعی خداوند عیسی مسیح، از نو زاده شده و دوباره آفریده شده‌ایم. مؤمنان از قبل بخشی از خلقت جدید خدا هستند، دوم قرن‌تین ۵:۱۷، که فقط در زمین جدید ظاهر خواهد شد. در این میان، خدا ما را در مسیح از نو آفریده است تا کارهای نیک انجام دهیم.

در واقع، خدا این کارها را از قبل برای ما آماده کرده است تا انجام دهیم. به همین دلیل است که مسیحیان از انجام اراده خدا لذت می‌برند. انگار من تقریباً برای انجام این کار ساخته شده‌ام.

من از این بابت خیلی خوشحالم. بله، خب، شما برای انجام این کار ساخته شده‌اید. مؤمنان واقعی در تقدس پایدار می‌مانند، زیرا انجام این کار به همان اندازه که خواست خداست، رستگاری رایگان نیز هست.

می‌توانم بگویم که این به همان اندازه خواست اوست، نه تنها اراده او حکم کرده، بلکه خود اراده اوست. این نقشه اوست، حتی قبل از اینکه ما وجود داشته باشیم تا دقیقاً همان کارها را انجام دهیم. در متن دوم، پولس دوباره تأکید می‌کند که عادل‌شمردگی مبتنی بر اعمال نیست، بلکه ناگزیر به اعمال نیک منجر می‌شود.

تولد دوباره و عادل‌شمردگی شامل دستاوردهای انسانی نمی‌شود، بلکه همه از فیض خداست. تیطوس ۳:۴ تا اما هنگامی که مهربانی خدا، ناجی ما، و عشق او به بشریت ظاهر شد، ما را نجات داد، نه به واسطه اعمال، ۷، صالحی که ما انجام داده بودیم، بلکه به رحمت خود، از طریق غسل تولد دوباره و تجدید حیات توسط روح القدس. او روح خود را به وفور از طریق عیسی مسیح، ناجی ما، بر ما ریخت، تا پس از عادل‌شمرده شدن به فیض او، وارثان با امید حیات جاودان شویم.

دوم، منظورم این است که تیطوس، ببخشید، تیطوس ۳:۴ تا ۷، نجات به دلیل اعمال صالح ما نیست، بلکه به دلیل مهربانی، عشق، رحمت و فیض خداست، کلماتی که در متنی که الان خواندم ظاهر می‌شوند. در نتیجه، ما نجات یافته‌ایم، یعنی از نو متولد شده‌ایم، عادل‌شمرده شده‌ایم و وارث حیات ابدی هستیم. پولس نمی‌توانست واضح‌تر از این بگوید که نجات نه از طریق اعمال، بلکه از طریق ایمان است.

یا شاید هم باشد. در غلاطیان ۲:۱۶، او این را سه بار، به صورت منفی و مثبت می‌گوید. اما به هر حال، اینجا کاملاً واضح است.

در عین حال، او به روشنی بیان می‌کند که عادل‌شمردگی آزاد، منجر به یک زندگی خداپسندانه می‌شود. بلافاصله پس از آیات بالا، این گفته را می‌خوانیم و نقل می‌کنیم که قابل اعتماد است. پولس به شاگرد خود تیطوس می‌نویسد: «می‌خواهم که بر این موارد اصرار کنی تا کسانی که به خدا ایمان آورده‌اند، مراقب باشند که خود را وقف کارهای نیک کنند.»

اینها برای همه خوب و سودمند هستند. یاربرو در آیه ۸، در کتاب «نامه‌ها به تیموتائوس و تیطوس»، تفسیر، عهد جدید زائران، صفحه ۵۵۲، بر اهمیت اعمال نیک در زندگی مسیحی برای پولس تأکید می‌کند. نقل قول این موارد در تیطوس ۳:۸، اعمال نیکی هستند که پولس از تیموتائوس می‌خواهد تا مطمئن شود که مؤمنان کثرت برای خادمان تیطوس در جزیره کرت ارزش بالایی قائل هستند.

رفتار آنها نه تنها به نفع کسانی است که چنین اعمالی را انجام می‌دهند، بلکه به نفع کسانی است که در جهان خدا کلیسا را به شهادت بر آنها فرا می‌خواند. زیرا همه برای مردم هستند، انسان‌گرایی، عبارتی که شامل همه می‌شود. کسانی که ادعا می‌کنند کلیسا ممکن است وسوسه شود که تحقیر شود، آیه ۳، از جمله کسانی هستند که پولس از مسیحیان می‌خواهد تا با رفتار درخشان خود در جامعه، آنها را برکت دهند. آیات ۱ و ۲ از تیطس ۳.

سوم متنی در عبرانیان است، سومین بخش، ضرورت پایداری مؤمنان در تقدس را نشان می‌دهد. نویسنده پس از بخشی که خوانندگان را به تحمل آزار و اذیت به عنوان تنبیه الهی در عبرانیان ۱۲ سفارش می‌کند، می‌گوید. عبرانیان ۱۴:۱۲، با همه در صلح باشید و تقدس را دنبال کنید که بدون آن هیچ کس خداوند را نخواهد دید. عبرانیان ۱۴:۱۲ به خوانندگان دستور می‌دهد که با همه در صلح باشند.

نویسنده صلح را در یونان در جایگاه اول تأکید قرار می‌دهد. در متن، این به صلح در جامعه ایمانی اشاره دارد. دنبال کردن «فعل قوی است و تلاش فعال خواننده را در رابطه با هماهنگی و تقدس بیان می‌کند».

در پی صلح باشید و در پی تقدس. در واقع، کلمه «دنبال کردن» تکرار نشده است، اما با هر دو فعل به وضوح قابل درک است. به خوانندگان دستور داده شده است که در پی تقدس باشند و هشدار داده می‌شود که کسانی که فاقد آن هستند، از تجربه رؤیای فرخنده، دیدن خدا، دیدن نهایی خدا که بینندگان را با شادی پر می‌کند، باز خواهند ماند.

نقل قول از اف. اف. بروس دقیق است، تقدیسی که بدون آن هیچ انسانی خداوند را نخواهد دید، همانطور که خود کلمات به روشنی بیان می‌کنند، یک امر اختیاری اضافی در زندگی مسیحی نیست، بلکه چیزی است که به ذات آن تعلق دارد. این قلب پاک است و جز آنها کسی نیست که خدا را خواهد دید. متی ۵:۸.

در اینجا، مانند آیه ۱۰، منظور از تقدس عملی زندگی، عکس آن چیزهایی است که در آیات بعدی نسبت به آنها هشدار داده شده است. نقل قول بسته. تفسیر اف. اف. بروس بر عبرانیان. رساله به عبرانیان، تفسیر بین‌المللی جدید بر عهد جدید.

مؤمنان باید تا انتها در تقدس پایدار بمانند تا وارد پادشاهی نهایی خدا شوند. عبارت بعدی به ما می‌آموزد که تقدس او این تقدس، کمال بی‌گناهی نیست، بلکه شامل اعتراف به گناه است.

چهارمین بخشی که خواستار تقدس مؤمنان برای نجات نهایی است، در رساله اول یوحنا آمده است. این بخش به مطالعه استقامت در تقدس تعادل می‌بخشد. این بخش بر ضرورت چنین استقامتی برای نجات، به شدت هر جای دیگری در کتاب مقدس تأکید می‌کند.

اول یوحنا ۱: ۵ و ۶. این پیامی است که از او شنیده‌ایم و به شما اعلام می‌کنیم: خدا نور است و مطلقاً هیچ تاریکی در او وجود ندارد.

اگر بگوییم که با او رفاقت داریم و در عین حال در تاریکی گام برداریم، دروغ می‌گوییم و به راستی عمل نمی‌کنیم. اول یوحنا ۱:۵ و ۶. اول یوحنا ۲:۳ تا ۵.

از این طریق می‌دانیم که او را می‌شناسیم. اگر احکام او را ننگه داریم، کسی که می‌گوید او را می‌شناسم و احکام او را ننگه نمی‌دارد، دروغگو است و حقیقت در او نیست. اما کسی که کلام او را ننگه می‌دارد، حقیقتاً عشق به خدا در او کامل شده است.

اول یوحنا ۲:۳ تا ۵. اول یوحنا ۲:۲۹. اگر می‌دانید که او عادل است، این را نیز می‌دانید

هر که نیکویی کند، از او مولود شده است. اول یوحنا ۲:۲۹. اول یوحنا ۳:۶ تا ۸ و سپس آیه ۱۰

هر که در او می‌ماند، گناه نمی‌کند. هر که گناه می‌کند، او را ندیده و نشناخته است. ای فرزندان، کسی شما را گمراه نکند.

کسی که کار نیک انجام می‌دهد، عادل است، چنانکه او عادل است. کسی که گناه می‌کند از ابلیس است، زیرا ابلیس از ابتدا گناهکار بوده است. آیه ده

اینگونه است که فرزندان خدا و فرزندان شیطان آشکار می‌شوند. هر که کار نیک انجام نمی‌دهد، از خدا نیست، به خصوص کسی که برادر یا خواهر خود را دوست ندارد. اول یوحنا ۳:۶ تا ۸ و سپس ۱۰

بنابراین، اول یوحنا تأکید زیادی بر این دارد که مؤمنان ایمانی را که به آن اعتراف می‌کنند، به جا آورند. در آیات ذکر شده، این شامل نه گفتن به گناه و بله گفتن به تقدس است. در واقع، می‌توان آیات فوق را به عنوان تعلیمی تفسیر کرد که مسیحیان هرگز گناه نمی‌کنند.

با این حال، چنین تفسیری بر اساس اول یوحنا ۱:۵ تا ۲:۲ اشتباه خواهد بود. آیه پنجم، اساس کل این متن است. آیه ۵ از باب ۱، اساس کل اول یوحنا است.

خدا نور است و مطلقاً هیچ تاریکی در او وجود ندارد. قدوسیت خدا مطلق است و از این حقیقت، پیامدهای خاصی ناشی می‌شود. به نقل از اول یوحنا، باب اول، شش تا باب دوم، باب اول

آنها یک وحدت هستند، و خوب است که تعادل را ببینیم، زیرا یوحنا یک چیز را به روش‌های بسیار مفید در کنار چیز دیگر قرار می‌دهد. کتاب مقدس یک کتاب الهیات سیستماتیک نیست، اما من می‌گویم در جاهای خاصی، تمایل به سیستماتیک کردن را نشان می‌دهد. بنابراین، اینجا هم همینطور است.

معمولاً نویسنده، نویسنده کتاب مقدس که روح القدس پشت سر اوست، نیاز به صلاحیت برای توضیح خطوط کلی حقیقت خدا را می‌بیند تا خوانندگان الهیات یا اخلاق مسیحی را اشتباه نفهمند. اگر اول یوحنا ۱:۶ را بگوییم، با او رفاقت داریم و با این حال در تاریکی راه می‌رویم، دروغ می‌گوییم و به حقیقت عمل نمی‌کنیم. اگر در نور راه برویم، همانطور که خود او در نور است، با یکدیگر رفاقت داریم و خون پسر عیسی ما را از هر گناهی پاک می‌کند.

اگر بگوییم که گناهی نداریم، خود را فریب می‌دهیم و حقیقت در ما نیست. اگر به گناهان خود اعتراف کنیم، او امین و عادل است، زیرا ما را بخشیده و از هر ناراستی پاک می‌کند. اگر بگوییم که گناه نکرده‌ایم، او را دروغگو می‌دانیم و کلام او در ما نیست.

فرزندان من، این چیزها را به شما می‌نویسم تا گناه نکنید، اما اگر کسی گناه کند، ما نزد پدرمان عیسی مسیح آن عادل، شفیع داریم. این آیات مرا از خود بیگانه می‌کنند. این آیات بین یک جمله که گناه را به صورت نظری یا عملی انکار می‌کند و دو جمله که گناه را می‌پذیرند یا زندگی مقدس را توصیه می‌کنند، در نوسان هستند.

جمله‌ای که گناه را عملاً انکار می‌کند ۱:۶

- عبارتی که زندگی مقدس را ستایش می کند ۱:۷
 عبارتی که گناه را از نظر تئوری انکار می کند ۱:۸
 عبارتی که گناه را می پذیرد ۱:۹
 عبارتی که عملاً گناه را انکار می کند ۱:۱۰
 عبارتی که زندگی مقدس را ستایش می کند و گناه را می پذیرد ۲:۱

این گفته‌ها چندین هدف را دنبال می کنند. آنها نشان می دهند که خدا از گناه در زندگی قوم خود متنفر است. او به آنها دستور می دهد که مقدس باشند، همانطور که خود مقدس است. با لایوان ۱۱:۴۴؛ ۱۹:۲؛ اول پطرس ۱:۱۶ مقایسه کنید.

تقدس اختیاری نیست، بلکه بخش جدایی ناپذیری از معنای ایماندار بودن است. مسیحیان می توانند گناه را به صورت نظری یا عملی انکار کنند، که هر دو فاجعه بار هستند. مواردی که در متن بالا از قلم افتاده اند، شامل فیض خدا، صلیب مسیح و بخشش است، حتی اگر تا جایی که خودشان می دانند، مسیحیان گناه نکنند خودشان را نجات ندهند، اما کفار مسیح برای آنها مفید باشد، یعنی خون پسر عیسی ما را از هر گناهی پاک کند، آیه ۷. به عبارت دیگر، من این موارد را حذف کردم، اما آنها در متن هستند. من آنها را حذف کردم تا نشان دهم که تضاد بین این دو، صلیب و بخشش، گناه نیست.

این یک گناه نیست، بلکه بین انکار گناه، چه از نظر تئوری و چه از نظر عملی، و توصیه خدا برای یک زندگی خداپسندانه است که به طور مداوم در حال تغییر است. وقتی آنها به گناهان خود اعتراف می کنند، خدا امین و عادل است تا گناهان ما را ببخشد و ما را از هرگونه ناراستی پاک کند، آیه ۹. حتی وقتی مؤمنان لغزش می خورند و می افتند، آنها نزد پدر، عیسی مسیح، آن عادل، ۲: ۱، مدافعی دارند که کفار گناهان همه کسانی را که ایمان می آورند، فراهم می کند، آیه ۲. بنابراین، اول یوحنا ۱:۶-۲.۱ تفسیر متون کمال گرایانه ظاهری در رساله را واجد شرایط می کند. جنبه های کلیدی استقامت در تقدس شامل تصدیق گناه، چه از نظر تئوری و چه از نظر عملی، اعتراف به گناه به عنوان بخشی عادی از زندگی مسیحی و تکیه بر فیض خدا و قربانی کفار مسیح برای نجات و حفظ ماست.

خداوند قوم و حفظ خود را حفظ می کند. مؤمنان باید در ایمان، عشق و تقدس پایدار بمانند. اطمینان، حفظ اولیای خود توسط خداوند و پایداری آنها در ایمان، عشق و تقدس بر سایر آموزه ها، از جمله اطمینان و ارتداد، تأثیر می گذارد.

ما به ترتیب به طور خلاصه به آنها خواهیم پرداخت. اطمینان، اعتماد به نجات نهایی است. خداوند با لطف و کرم خود، قوم خود را از طریق سه وسیله اصلی مطمئن می سازد.

وعده های نجات در کلام او مهمترین است، اما تنها نیست. شهادت درونی روح القدس و رشد معنوی در زندگی قوم او. من شما را به بررسی کامل تر در کتابم، «*اطمینان از نجات، امید کتاب مقدس برای مبارزات ما*»، انتشارات زوندروان، ۲۰۱۹، ارجاع می دهم.

اطمینان از طریق کلام. عناوین اینجا هستند. اطمینان از طریق روح

اطمینان از طریق رشد معنوی. اطمینان از طریق کلام. وعده های انجیل به اینجا تعلق دارند

، برای مثال، خدا آنقدر جهان را دوست داشت که پسر یگانه خود را داد تا هر که به او ایمان آورد هلاک نشود، بلکه حیات جاودان یابد، یوحنا ۳:۱۶. وقتی مردم به پسر اعتماد می کنند تا به آنها حیات جاودان بدهد، به

نجات خود اطمینان پیدا می‌کنند. کلام قابل اعتماد خدا منبع اساسی اطمینان برای همه کسانی است که به پیام نجات بخش آن ایمان دارند. یوحنا ۱ همچنین اطمینان را در ایمان به مسیح پایه‌گذاری یا بنا می‌کند.

نقل قول کن، و این شهادتی است. خدا به ما حیات جاودان داده است، و این حیات در پسر اوست. کسی که پسر را دارد، حیات دارد.

کسی که پسر خدا را ندارد، حیات ندارد. اول یوحنا ۱۱: ۵ و ۱۲. یوحنا بین دارا و ندار تمایز قائل می‌شود.

تمایز او بر اساس زیبایی، هوش یا زور بازو، سه چیزی که ما بسیار برایشان ارزش قائلیم، نیست. بلکه تمایز او بر اساس این است که آیا مسیح از طریق فیض و ایمان نجات‌دهنده است یا خیر. خداوند به کسانی که پسر خدا را دارند، حیات جاودان را تضمین می‌کند.

متون مربوط به حفظ ایمان که ما مطالعه می‌کنیم نیز به همین ترتیب می‌آموزند که خداوند از طریق کلام به قوم خود اطمینان خاطر می‌دهد. در اینجا چند گزیده از یوحنا ۱۰: ۲۶ آمده است: من به گوسفندان خود حیات جاودان می‌دهم و آنها هرگز هلاک نخواهند شد. بنابراین، رومیان ۸: ۱ کسانی را که در مسیح عیسی هستند، محکوم نمی‌کند.

رومیان ۸: ۳۸-۳۹، زیرا من متقاعد شده‌ام که پولس نوشت که نه مرگ و نه زندگی، نه فرشتگان و نه فرمانروایان، نه چیزهای حال و نه چیزهای آینده، نه قدرت‌ها و نه بلندی و نه پستی و نه هیچ چیز خلاق دیگری قادر نخواهد بود ما را از عشق خدا که در مسیح عیسی، خداوند ماست، جدا کند. عبرانیان ۷: ۲۴- عیسی کهانت خود را به طور دائم حفظ می‌کند زیرا او تا ابد زنده است. در نتیجه، او قادر است کسانی را، ۲۵ که از طریق او به خدا نزدیک می‌شوند، تا نهایت نجات دهد، زیرا او همیشه زنده است تا برای آنها شفاعت کند.

عبرانیان ۷: ۲۴-۲۵، اطمینان عمدتاً از طریق کلام است، اما تنها راهی نیست که خدا ما را مطمئن می‌کند. اطمینان از طریق روح القدس. اگرچه کلام خدا راه اصلی است که خدا از طریق آن، اطمینان خود را به ما می‌دهد، اما تنها راه نیست.

خداوند همچنین با کار روح خود در درون مؤمنان، اطمینان از نجات نهایی را اعطا می‌کند. رومیان شاهد اصلی این حقیقت است، اما اول یوحنا نیز شهادت می‌دهد. اول یوحنا ۴: ۱۳، از این طریق است که می‌دانیم ما در او می‌مانیم و او در ما.

او از روح خود به ما داده است. اول یوحنا ۳: ۴، اول یوحنا ۳: ۲۴، و از این طریق و طریقی که می‌دانیم او در ما می‌ماند، از روح است. او به ما داده است.

اول یوحنا ۵: ۶-۱۰، عیسی مسیح، او کسی است که با آب و خون آمد - اشاره‌ای به تعمید و صلیب او. نه فقط با آب، اینها، کمی بعد توضیح خواهیم داد، بلکه با آب و خون.

و روح کسی است که شهادت می‌دهد، زیرا روح حق است، زیرا سه هستند که شهادت می‌دهند: روح، آب و خون. و این سه با هم موافقند.

اگر شهادت انسان را بپذیریم، شهادت خدا بزرگتر است زیرا این شهادت خداست که او دربارہ پسرش داده است. کسی که به پسر خدا ایمان دارد، این شهادت را در درون خود دارد. اول یوحنا ۵: ۶-۱۰، دو متن اول صرفاً بیان می‌کنند که روح القدس در ایمانداران نقش دارد و آنها می‌دانند که با مسیح متحد هستند.

متن سوم شامل روحی در میان سه شاهد مسیح است. یوحنا در آغاز و پایان زندگی عیسی تا بلوهای راهنما قرار می‌دهد. آب، غسل تعمید عیسی و خون، مصلوب شدن او

روح به این نشانگرهای تاریخی مانند یوحنا ۱۷:۱۷ و پسر، یوحنا ۱۴:۶، شهادت می‌دهد. روح، حقیقت است اول یوحنا ۵:۶، برای اینکه مردم نجات یابند، باید شهادت خدا در مورد عیسی را باور کنند. وقتی کسی این کار را می‌کند، به دلیل شهادت روح در قلبش، این شهادت را در درون خود دارد.

اول یوحنا ۵:۱۰، رومیان دو متن برجسته در مورد شهادت درونی روح القدس برای اطمینان ارائه می‌دهد. پولس امید نجات نهایی را که مؤمنان از آن برخوردارند، ستایش می‌کند زیرا مسیح آنها را با خدا آشتی داده است. امید آنها بر کلام خدا و کار او در زندگی‌شان استوار است، رومیان ۱:۵-۴. مسیحیان اگر امیدشان مطمئن است، نیازی به نگرانی ندارند، زیرا پولس توضیح می‌دهد و نقل قول می‌کند که این امید، این امید نجات نهایی، این امید جلال، ما را ناامید نخواهد کرد.

این ما را ناامید نخواهد کرد زیرا عشق خدا از طریق روح القدس که به ما عطا شده است، در قلب‌های ما ریخته شده است، رومیان ۵:۵. روح در درون ما اطمینان می‌دهد که خدا ما را دوست دارد. بنابراین او اطمینانی را که از طریق کلام داده می‌شود، تکمیل می‌کند. کلام و روح با هم کار می‌کنند تا اطمینان مؤمنان را تقویت کنند که خدا آنها را دوست دارد و آنها را تا انتها نجات خواهد داد.

متن کلاسیک در مورد شهادت درونی روح القدس، رومیان ۸:۱۶ است. این متن به فرزندخواندگی مؤمنان توسط خدا می‌پردازد. فرزندان خدا قابل شناسایی هستند. می‌توانید آنها را انتخاب کنید، نقل قول کنید، زیرا همه کسانی که توسط این روح خدا هدایت می‌شوند، پسران خدا هستند، رومیان ۸:۱۴. پدر وقتی فرزندان خود را از ترس رهایی می‌بخشد، روح القدس را به آنها می‌دهد.

«زیرا، نقل قول، روح فرزندخواندگی آنها را قادر می‌سازد تا فریاد بزنند، نقل قول، «آبا»، «پدر»، آیه ۱۵». آبا زبان کودکان نیست، بلکه اصطلاحی است که کودکان برای ابراز محبت به پدرشان به کار می‌برند. در اینجا به معنی پدر، پدر است.

کتاب مقدس استاندارد مسیحی، با CSB، NASB و ESV همانطور که در (cry out) اصطلاح فریاد زدن علامت تعجب نشان داده شده است، دلالت بر شدت عاطفی دارد و آن را با خود به همراه دارد. اصطلاح فریاد زدن، روح ما را قادر می‌سازد تا فریاد بزنیم، پدر، پدر. روح نه تنها به افراد گمشده قدرت می‌دهد تا خدا را به حقیقت پدر بخوانند، بلکه به مؤمنان نیز از درون از عشق پدر اطمینان می‌دهد، نقل قول: خود روح به همراه روح ما شهادت می‌دهد که ما فرزندان خدا هستیم، آیه ۱۶.

خداوند با وعده‌هایی که در کلامش به فرزندانش می‌دهد، آنها را از عشق بیرونی خود مطمئن می‌سازد. او همچنین از طریق شهادت روح القدس با روح‌های انسانی آنها مبنی بر اینکه خدا پدر آنهاست و آنها فرزندان محبوب او هستند، در باطن نیز به آنها اطمینان می‌دهد. از آنجا که آنها فرزند هستند، اگر ایمانشان واقعی باشد، وارثان خدا و هم ارث با مسیح نیز می‌باشند.

کسانی که به مسیح به عنوان خداوند و نجات‌دهنده اعتماد دارند و در مرگ و رنج او با او متحد هستند، در جلال نیز با او متحد خواهند بود، رومیان ۸:۱۷. خدا هم به عقل و هم به قلب خدمت می‌کند. بسیاری از انجیلی‌ها در اشتیاق خود برای دادن بالاترین جایگاه به کتاب مقدس در ایمانشان، قلب را به حداقل می‌رسانند، همانطور که مو، با اشاره به فعل رومیان ۸:۱۶، در تفسیر بزرگ خود به رومیان، صفحه ۵۰۲، نقل قول می‌کند، پولس با استفاده از فعل فریاد زدن تأکید می‌کند که آگاهی ما از خدا به عنوان پدر نه از

بررسی عقلانی و نه از شهادت بیرونی به تنهایی، کلمه مهم، بلکه از حقیقتی ناشی می‌شود که عمیقاً احساس و به شدت تجربه شده است.

اگر برخی از مسیحیان در پایه‌گذاری اطمینان خود از نجات تنها بر احساسات اشتباه می‌کنند، بسیاری دیگر نیز در پایه‌گذاری آن تنها بر حقایق و استدلال‌ها اشتباه می‌کنند. در واقع، آنچه پولس در اینجا می‌گوید این سوال را مطرح می‌کند که آیا می‌توان بدون تأثیر بر احساسات، تجربه‌ای واقعی از روح فرزندخواندگی خدا داشت. خدا مرا در ۲۱ سالگی به سوی خود آورد، همانطور که به خواندن کتاب مقدس هدایت شدم و آن را با تمام وجودم خواندم. من معتقد بودم که این کتاب از یک پیام، کلامی از جانب خدا است و به انجیل ایمان داشتم.

و من یک حس اطمینان درونی غیرقابل وصفی داشتم که مو از آن صحبت می‌کند. من ماه‌ها در اوج بودم، در اوج عیسی، اگر بخواهیم بگوییم، در اوج انجیل. و من به اندازه کافی باهوش بودم که به لطف خدا بدانم که این زندگی مسیحی عادی نیست.

و این چیزی نبود که به آن اعتماد داشتم، اما خدای من، خوب بود. و خیلی دلگرم کننده بود. من از بلعیدن کلام، به خصوص نامه‌های پولس، و درک پیام نجات، حس اطمینان فوق‌العاده‌ای داشتم، اما همچنین این اعتقاد درونی عجیب که، همراه با کتاب مقدس، روز را برای من به ارمغان آورد و مرا از برخی سختی‌ها عبور داد.

اطمینان از طریق کلام، اطمینان از طریق روح درون، اطمینان از طریق رشد معنوی. خداوند قوم خود را از طریق وعده‌های حفظ، نجات و حفظ در کلام خود، از طریق شهادت روح خود در قلب‌هایشان و از طریق کار خود در زندگی‌شان، با اطمینان برکت می‌دهد. ما این نکته آخر را با کمک سه متن بررسی خواهیم کرد.

اول، لوقا ۸:۱۱ تا ۱۵، دریافت ناکافی از دریافت کافی کلام خدا را از هم متمایز می‌کند. عیسی مَثَلِ بزرگ و بذر را بیان کرد. مقداری بذر در امتداد مسیر افتاد و پرنده‌گان آن را خوردند.

بعضی بر سنگلاخ افتاد و جوانه زد، اما بدون رطوبت خشک شد. بعضی دیگر در میان خارها افتاد و آن را خفه کرد. آن دانه، کلام خداست.

سه نوع اول خاک، شنوندگان کلام هستند که کلام را به طور واقعی دریافت نمی‌کنند تا میوه‌های پایدار به بار آورند. تنها نوع آخر خاک، همانطور که عیسی آنها را توصیف می‌کند، نمایانگر مؤمنان واقعی است. نقل قول، اما بذر در زمین خوب، کسانی هستند که با شنیدن کلام با قلبی صادق و نیکو، به آن می‌چسبند و با تحمل میوه می‌دهند.

لوقا ۸:۱۵. اطمینان پیروان عیسی که در ایمانشان رشد می‌کردند، با شنیدن این سخنان افزایش می‌یافت. دوم، دومین متنی که اطمینان را به رشد معنوی مرتبط می‌کند، چالشی است که پطرس از خوانندگانش می‌خواهد تا زندگی خداپسندانه‌ای را دنبال کنند.

او به آنها یادآوری می‌کند که خدا در قدرت و کلامش هر آنچه را که برای زندگی و خداترسی لازم است، فراهم کرده است. دوم پطرس ۱:۳ و ۴. سپس آنها را تشویق می‌کند که نقل قول کنند و تمام تلاش خود را بکنند تا ایمان خود را با نیکی، نیکی را با دانش، دانش را با خویش‌داری، خویش‌داری را با بردباری، بردباری را با خداترسی، خداترسی را با محبت برادرانه و محبت برادرانه را با عشق تکمیل کنند. دوم پطرس ۱، آیات ۵ تا ۷. پطرس به خوانندگان خود وعده می‌دهد که اگر در این ویژگی‌ها رشد کنند، مفید و ثمربخش خواهند بود.

آیه ۸، علاوه بر این، کسی که فاقد این ویژگی‌ها باشد، گواهی بر نجات نیافتن می‌دهد. دوم پطرس ۱:۹. برای اهداف ما، سخنان بعدی پطرس از همه مهم‌تر است. بنابراین، برادران و خواهران، تمام تلاش خود را بکنید تا دعوت و برگزیدگی خود را تأیید کنید، زیرا اگر این کارها را انجام دهید، هرگز لغزش نخواهید خورد.

زیرا به این ترتیب، ورود به پادشاهی ابدی خداوند و نجات‌دهنده ما عیسی مسیح به وفور برای شما فراهم خواهد شد. دوم پطرس ۱:۱۰ و ۱۱. دعوت آنها در پطرس، همانطور که در پولس، فراخواندن مؤثر آنها توسط خدا به سوی مسیح از طریق انجیل است.

برگزیدگی آنها به این معنی است که خدا آنها را پیش از بنیان جهان برای نجات برگزیده است. البته، دعوت و برگزیدگی آنها برای خدایی که آنها را برگزیده و فراخوانده است، شناخته شده است. پطرس دعا می‌کند که اطمینان خواننده‌اش به اینکه خدا آنها را برگزیده و فراخوانده است، افزایش یابد.

او فراخوانده شدن را مقدم بر گزینش قرار می‌دهد، زیرا از این طریق بود که آنها خداوند را شناختند. آنها با استدلال به گزینش خود توسط خدا نرسیدند. بلکه، هنگامی که خدا آنها را به طور مؤثر فراخواند، به انجیل ایمان آوردند.

آنها به واسطه‌ی دعوتشان بود که به برگزیدگی خود پی بردند. اول تسالونیکیان ۱:۴ و ۵ را مقایسه کنید. هاروی و تاونر، در تفسیری، پیام پطرس را برای خوانندگانش به تصویر می‌کشند. نقل قول، او این وعده را به ما می‌دهد که با دنبال کردن چنین رشدی، آنها واقعیت جایگاه خود را در میان قوم برگزیده‌ی خدا تأیید خواهند کرد.

آیه ۱۰، از آسیب رساندن به عقبگردهای معنوی اجتناب کنید، آیه ۱۰، و ظرفیت آنها را برای لذت بردن از جلال زندگی ابدی غنی کنید. آیه ۱۱، رابرت هاروی و فیلیپ تاونر، دوم پطرس و یهودا، بین دانشگاهی، و صفحه ۵۱. بنابراین، قوم خدا با دنبال کردن خدا و ویژگی‌های زندگی که او برای آنها می‌خواهد، اطمینان خود را تقویت می‌کنند.

سوم، رساله اول یوحنا با قدرت به این واقعیت شهادت می‌دهد که خداوند، همانطور که رسم اوست اطمینان را به رشد در اطاعت از خود مرتبط می‌کند. یوحنا این حقیقت را هم به صورت مثبت و هم به صورت منفی تعلیم می‌دهد. نقل قول، اول یوحنا ۲: ۳ تا ۶، اینگونه است که اگر از دستورات او پیروی کنیم، می‌دانیم که او را می‌شناسیم.

کسی که می‌گوید او را می‌شناسم و از احکامش اطاعت نمی‌کند، دروغگو است و در او حقیقت نیست. اما کسی که کلام او را اطاعت می‌کند، حقیقتاً محبت خدا در او کامل شده است. از این طریق می‌دانیم که در او هستیم.

کسی که می‌گوید در او می‌ماند، باید همانطور که عیسی رفتار می‌کرد، رفتار کند. اول یوحنا ۲:۳ تا ۶، مسیحیان با انجام فرامین خدا، به طور قطعی از شناخت او اطمینان حاصل می‌کنند. برعکس، در آیه ۳، ادعای شناخت او در حالی که از فرامین او نافرمانی می‌کنند، نشانه بسیار بدی است.

آیه ۴، بار دیگر به طور مثبت بیان می‌کند که عشق خدا در مؤمنان زمانی به هدف خود می‌رسد که از کلام او اطاعت کنند و بدین ترتیب اطمینان خود را تقویت کنند. آیه ۵، به طور خلاصه، کسانی که ادعا می‌کنند با مسیح متحد هستند باید از الگوی او پیروی کنند. اول یوحنا ۲:۶، تأکید ما بر اطمینان از طریق رشد معنوی می‌تواند اشتباه برداشت شود.

زندگی مسیحی در هیچ مقطعی یک برنامه خودیاری نیست. مؤمنان در تمام طول زندگی فعال هستند و باید در ایمان، عشق و تقدس پایدار بمانند تا در نهایت نجات یابند. اما آنها به طور مستقل فعال نیستند.

خداوند در هر قدم از مسیر، از جمله قدم رشد معنوی، در فرزندانش و از طریق آنها عمل می‌کند. ما واقعاً به لطف و از طریق ایمان رشد می‌کنیم، اما خداوند این رشد را ممکن می‌سازد. ما این را در مورد هر یک از شخصیت‌های تثلیث می‌بینیم.

ما، نقل قول می‌کنیم، نجات خود را با ترس و لرز به انجام می‌رسانیم. فیلیپیان ۲:۱۲ و ۱۳. زیرا در این متن، این خداست که پدر است که در ما، هم اراده و هم عمل می‌کند تا به هدف نیک خود برسد.

ما نجاتی را که خدا در ما به کار گرفته است، به کار می‌گیریم و آن را با احترام، حتی با ترس و لرز، انجام می‌دهیم، زیرا این نجاتی است که خدا در ما به کار می‌گیرد، هم به خواست خود و هم به عمل مطابق با رضایت خود. حتی افکار خوبی که داریم در نهایت جلال خدا را به ارمغان می‌آورد. ما در تاک حقیقی ساکن هستیم، عیسی مسیح وقتی به ما یادآوری می‌کند، نقل قول می‌کند که شما نمی‌توانید جدا از من کاری انجام دهید.

جدا از من، شما هیچ کاری نمی‌توانید انجام دهید، یوحنا ۵:۱۵. ما به روح القدس رفتار می‌کنیم، غلاطیان ۵:۱۶. با آیه ۲۵ مقایسه کنید. اما میوه‌ای که ما می‌آوریم، میوه روح القدس است. ۵:۱۶.

به عبارت دیگر، ما در زندگی مسیحی فعال هستیم، اما در زیر آن بازوهای ابدی قرار دارند که نه تنها ما را نجات می‌دهند، بلکه از طریق ما، پدر، پسر و روح، ثمربخشی نیز ایجاد می‌کنند. موس این واقعیت را خلاصه می‌کند که اطمینان تا حدی مبتنی بر جستجوی ما برای خدا ترسی و تقدس است. نقل قول، پولس اصرار دارد که آنچه خدا برای ما در مسیح انجام داده است، تنها و آخرین زمینه برای زندگی ابدی ما است.

در عین حال، او بر ضرورت زندگی مقدس به عنوان پیش‌شرط دستیابی به آن زندگی اصرار دارد. تفسیر مو در رومیان ۴۹۵. این به زیبایی بیان شده است.

سال‌ها پیش، من این مسائل را در کلاس درس تدریس می‌کردم و دو دانشجو با پیشینه‌ای کاملاً غیر اصلاح‌شده آنجا بودند که به‌طور اتفاقی به کتاب الهیات سیستماتیک چارلز هاجز برخورد کرده بودند و می‌توانیم بگوییم که دوباره متولد شده بودند. آنها با شنیدن این حقایق که هرگز نشنیده بودند، به ایمان اصلاح‌شده گرویدند. و آنها در حال تلاش بودند اما پیشرفت می‌کردند.

آنها خیلی چیزها یاد می‌گرفتند. اسفنج‌ها. و من همانطور که اینجا انجام داده‌ام، به روش‌های مختلفی که خدا به ما اطمینان می‌دهد، آموزش می‌دهم.

و آنها گفتند، دکتر، ما یک متن پیدا کردیم که هر سه مورد را دارد. حالا، شاید بخشی به دلیل کند ذهنی من باشد و بخش دیگر به دلیل اکراه من از آموزش هر چیزی جز حقیقت. به آنها گوش دادم و گفتم، پسر، این جالب است.

اما گفتم که باید بیشتر در موردش فکر کنم. خب، بیشتر در موردش فکر کردم. بارها در موردش نوشته‌ام.

و این یکی از آنهاست. یک متن، سه ابزار اطمینان بخشی را با هم ترکیب می‌کند. شاگردان تازه اصلاح‌شده‌ی من کاملاً درست می‌گفتند.

این بهترین متن است زیرا هر سه مفهوم را در یک متن ترکیب می‌کند و آنها را به مفیدترین شکل در کنار یکدیگر قرار می‌دهد. خدا با فرزندانش مهربان است. او نه تنها آنها را از طریق ایمان و با فیض نجات می‌دهد، بلکه به آنها اطمینان می‌دهد که او از آنهاست و آنها از آن او هستند.

او این کار را از سه طریق انجام می‌دهد، در درجه اول با وعده نجات به آنها در کلامش. این پایه و اساس پایدار اطمینان است. گاهی اوقات، ما نمی‌توانیم روح درون را به طور کامل احساس یا درک کنیم.

و گاهی اوقات، رک و پوست کنده، زندگی ما نه مایه دلگرمی، بلکه مایه دلسردی است. همیشه در زیر، آغوش ابدی نهفته است. بله، ما از گناهایی که از آنها آگاه هستیم توبه می‌کنیم.

و ما دعا می‌کنیم که خداوند ما را قادر سازد تا روح [خدا] را احساس کنیم. اما صرف نظر از همه اینها، کلام [خدا] [پابرجاست. اما کلام تنها نیست.

خداوند همچنین با روح خود و با تولید میوه‌های روحانی از طریق ما، ما را در درون خود مطمئن می‌سازد، زیرا ما او را می‌جوئیم و با فیض و روح او در پی انجام اراده‌اش هستیم. نکته قابل توجه این است که پولس در رومیان ۵: ۱ تا ۱۰، برای اهداف ما، رومیان ۵: ۱ تا ۵، و سپس آیه ۱۰، سه وسیله اطمینان را با هم ترکیب می‌کند. پولس بر اساس کتاب مقدس، به خوانندگان خود در توجیه و آشتی‌شان اطمینان می‌دهد.

خدا آنها را هنگامی که به مسیح ایمان آوردند، عادل اعلام کرد، رومیان ۵: ۱. اگرچه آنها دشمنان خدا بودند، اما او آنها را از طریق صلیب مسیح با خود آشتی داد. سپس، آیه ۱۰، ادامه می‌دهد که چقدر بیشتر، پس از عادل شمرده شدن، متأسفم، چقدر بیشتر، پس از آشتی، آیا آنها به وسیله حیات او نجات خواهند یافت؟ آیه ۱۰، کتاب مقدس نجات نهایی را برای قوم خدا تأیید می‌کند و بدین ترتیب آنها را از طریق وعده کلام مطمئن می‌سازد. اگر زمانی که ما دشمن بودیم، خدا ما را با خود آشتی داد، چقدر بیشتر، پس از آشتی، به وسیله حیات او نجات خواهیم یافت.

همانطور که دیدیم، روح القدس نیز در تأیید امید مسیحیان به جلال آینده نقش دارد. این امید ما را ناامید نمی‌کند، رومیان ۵: ۵، زیرا عشق خدا از طریق روح القدس که به ما عطا شده است، در قلب‌های ما ریخته شده است، رومیان ۵: ۵. روح در درون ما اطمینان می‌دهد که خدای پدر ما را دوست دارد و ما را نجات خواهد داد. در واقع، من حتی این موارد را خلاصه می‌کنم زیرا پولس بر اساس این کلمه دو استدلال ارائه می‌دهد.

همه چیز همین است، کلام است، اما در اینجا کلام ما را به روح القدس و در اینجا کلام ما را به خدایی که در زندگی ما کار می‌کند، هدایت می‌کند، اما از استدلال‌های عادل شمرده‌گی و آشتی در رومیان ۵: ۶ تا ۱۰ استفاده می‌کند و آنها به این شکل پیش می‌روند. اگر وقتی ما محکوم شدیم، خدا ما را عادل شمرده، از آنجایی که بنابراین، آیه ۹، ما اکنون به خون او، خون مسیح، عادل شمرده شده‌ایم، چقدر بیشتر توسط او از خشم خدا نجات خواهیم یافت. اگر وقتی ما محکوم شدیم، خدا ما را عادل شمرده، اکنون که ما را عادل شمرده است، ما را تا به آخر نجات خواهد داد، و او همان استدلال را تکرار می‌کند.

این یک استدلال یهودی است که از بزرگتر به کوچکتر، از سخت‌ترین به آسان‌ترین، پیش می‌رود. خدا کار سخت‌تر را انجام داد. او گناهکاران محکوم را در نظر خود عادل اعلام کرد.

باورنکردنی است. حال که آنها را عادل اعلام کرده است، آیه ۹، چقدر بیشتر آنها را از خشم خدا نجات خواهد داد؟ افسوس. منطقی است.

او کار سخت‌تر را انجام داد. او کار آسان‌تر را انجام خواهد داد، و این همان استدلالی است که در آیه ۱۰ از تصویر توجیه به آشتی تغییر می‌کند. در آیه ۱۰، زیرا اگر در حالی که ما دشمن بودیم، خدا کار سخت‌تر را انجام داد، ما با مرگ پسرش با خدا آشتی کردیم، خیلی بیشتر، این یک شاخص کلامی از این استدلال نوع یهودی است، خیلی بیشتر، اکنون که ما آشتی کرده‌ایم، آیا باید با زندگی او نجات یابیم؟ ضمناً، خون در آیه ۹، به صلیب اشاره دارد. زندگی او در آیه ۱۰ به رستاخیز عیسی اشاره دارد، و ما نباید توجیه را به کفاره، صلیب، آشتی یا رستاخیز تقسیم کنیم.

نه، هر دو هستند؛ مرگ و رستاخیز مسیح اساس عادل شمردگی و رستاخیز، آشتی هستند، اما پولس آن را به این صورت تقسیم‌بندی می‌کند. هر یک بخشی از کل است. خون به معنای خون و حیات است.

حیات به معنای خون و حیات نیز هست. در اینجا، دوباره، همان استدلال مطرح است. اگر در حالی که ما دشمن بودیم، خدا ما را آشتی داد.

حالا که ما دوست هستیم، حالا که ما دوست خدا هستیم، ما آشتی کرده‌ایم، مطمئناً توسط مسیح رستاخیز یافته نجات خواهیم یافت. این استدلالی است که بر اساس وعده‌های خدا، کلام خدا بنا شده است. ۵.۵ استدلالی است برای اطمینان از طریق روح القدس، که به ما عطا شده است و عشق خدا را در قلب‌های ما می‌ریزد.

روح درون زمزمه می‌کند، گویی ما را متقاعد می‌کند که خدا ما را دوست دارد. این هرگز جدا از کلام نیست، اما با کلام نیز یکی نیست. کلام در اینجا وجود دارد، که این شاهد در اینجا است، و این شاهد با آن شاهد موافق است.

یعنی، خدا در مورد حقیقت کلامش، یقین ایجاد می‌کند و ما را در درون مطمئن می‌سازد، که با اطمینانی که او در ظاهر از ما در کلامش دارد، مطابقت دارد. نه تنها این، بلکه هر سه راه اطمینان در یک متن هستند. کار خدا در زندگی ما نیز اطمینان را تقویت می‌کند.

در واقع، در این متن، این موضوع در اولویت قرار گرفته است. به دلیل وعده بهشت خداوند، مؤمنان به امید جلال خدا شادمان می‌شوند. اوه، شاید من اشتباه گفتم.

وعده بهشت در آیه ۲، همان کلمه است. پس، شما کلمه را دارید، سپس خدا را دارید که از طریق کار در زندگی ما به ما اطمینان می‌دهد، سپس خدا را دارید که با روح خود به ما اطمینان می‌دهد، آیه ۵، و سپس آیات بعدی نشان می‌دهند که خدا دوباره با کلمه به ما اطمینان می‌دهد. بنابراین، کلمه در ابتدا و انتهای متن قرار دارد.

کلام، زندگی را تغییر داد، روح القدس در درون، دوباره کلام، ۳ تا ۴، استدلال از زندگی تغییر یافته را بیان کنید، نه تنها این، بلکه ما در سختی‌های خود نیز افتخار می‌کنیم زیرا می‌دانیم که سختی، بردباری به بار می‌آورد بردباری، شخصیت آزموده شده را به بار می‌آورد، و شخصیت آزموده شده، امید را به بار می‌آورد، ۳ و ۴. در اینجا، پولس تعلیم می‌دهد که خدا با تغییر زندگی ما، ما را مطمئن می‌سازد. او زنجیری می‌دهد، و سختی منجر به رنج، آزار، رنج و مصیبت می‌شود. پاسخ درست، بردباری و ثبات را به بار می‌آورد.

و اگر به اندازه کافی پایدار باشید، شخصیت شما تغییر می‌کند. مصیبت، استقامت ایجاد می‌کند، شخصیت ثابت‌شده‌ای به وجود می‌آورد، و این باعث امید می‌شود. وقتی مسیحیان به مصیبت به شیوه‌ای خداپسندانه واکنش نشان می‌دهند، خدا در آنها استقامت ایجاد می‌کند.

اگر آنها این کار را به اندازه کافی انجام دهند، به الگویی از زندگی تبدیل می‌شود و خداوند شخصیت آنها را تغییر می‌دهد تا به افراد ثابت قدم تبدیل شوند. و پولس، ما باید بین خطوط را بخوانیم. او به ما نمی‌گوید که چگونه این تغییر شخصیت، امید ایجاد می‌کند، اما فکر نمی‌کنم خواندن بین خطوط کار سختی باشد و تفاسیر با این افکار موافق هستند.

وقتی آنها خدا را در حال کار در خود به این روش‌ها، به روش‌هایی که می‌توانند ببینند، می‌بینند، این امر اطمینان آنها را به کار خدا به روش‌هایی که نمی‌توانند ببینند، تقویت می‌کند. مشاهده خدا در حال کار در اینجا و اکنون در زندگی ما، حتی برای تغییر آنها به سمت خداترسی، اعتماد ما را به کار او در آینده تقویت می‌کند. نقل قول از خودم.

بخشید، من این را نمی‌دانستم. کار خدا در آنچه می‌توانیم ببینیم، برای آنچه نمی‌توانیم ببینیم امید ایجاد می‌کند. سپس رومیان ۵ کلام خدا، شهادت درونی روح را به تصویر می‌کشد و زندگی‌ها را به گونه‌ای تغییر می‌دهد که خدا از طریق آن به مؤمنان در مورد امید آسمانی‌شان اطمینان می‌دهد.

در سخنرانی بعدی‌مان، به آموزه دشوار کتاب مقدس در مورد ارتداد خواهیم پرداخت.

این سخنرانی دکتر رابرت پترسون در مورد رستگاری است. این جلسه ۱۹، حفظ و استقامت، بخش ۳ فرمول‌بندی‌های سیستماتیک، تضمین است.